

Kıymetsiz Öğretmenim

– KARAM-41 · 08 Aralık 2018

Birçok kişi her mesleği icra edebilir, fakat öğretmenliği herkes laikiyle yapamaz. Çünkü bu mesleğin kendine özgü "olmazsa olmaz" ları, asla göz ardı edilemeyen "kırmızı çizgileri" vardır.

En önemlisi; "sevgi ve sabır" dır elbette ki. Sonra liderlik, güven, doğruluk, meslek bilgisi, formasyon, karakter, adalet, genel kültür, hoşgörü, empati, çocuk psikoloji, toplum bilimleri, iletişim becerileri vb. özellikler sayılabilir.

Ancak daha mühim olan, bu görevi sürdürenlerin, maaş emek dengesine aldirmamaları hususudur sanırım. Öğretmenlik mesleği için takdir edilen maaş ne kadar olursa olsun, asla harcanan emeği karşılayamaz çünkü.

Bir dernek yararına ses sanatçı davet etmek istemiştik de, üç saatlik bir süre için 20 bin TL istemişti. Peki bir öğretmenin üç saatlik emeği, bu süre kadar zaman harcamadan, devasa paralar alan; sanatçıdan, yorumcudan, jüri üyesinden, daha mı kıymetsizdir?

Elbette daha değerlidir. Ancak, maddi karşılığı olmayan, bedeli ödenemeyen eşsiz bir emektir bu.

O yüzden parası kadar çalışanlar, ya da mağdur edildiği yargısına kapılanlar bu meslekte asla başarılı ve mutlu olamazlar.

Çünkü "öğretmenlik", yüreğini emeğe katmak, mesai mevhumu tanımamak, yorulmamak, karşılık beklememek, yılmamak, küsmemek, hayal kırıklığına uğramamak demektir.

Kimi zaman da, hizmetleri görmezden gelinen, hatırlanmayan, hafife alınan ve unutulandır.

Fakat O'lar, kokusu nadide bulunan çiçekler gibidirler. Kadir kıymet bilen, vefalı, sevgi ile dolu yüreklerde açarlar.

Zaman zaman kırılarak yerlere atılabilirler. Tanımayanlar cam kırığı, kıymetsiz boncuk sanarak aldirmayabilir.

Oysa bir pırlanta, eşsiz bir elmas hırpalansa da değerinden bir şey kaybetmez ki. Elbet kıymetini anlayanlar bir gün yerden kaldırarak layık olduğu yere koyarlar.

Doğalgazlı sıcak evlerimizde çayımızı yudumlarken, O'lar hala, soba ile ısınan mekânlarda, tavanı akan, yolu olmayan okullarda, interneti, günlük gazetesi, ekmeği bulunmayan beldelerde özveri ile görev yapmaktadırlar.

Doğubeyazı'ta soba yakmaya çalışırken yanan Kardelenleri, Zapsuyu'ndan yaya geçerken boğulan genç yürekleri, maaşını almaya giderken karda donan delikanlıları eğitim camiası unutmayacaktır.

Evine dönen birçok çalışan, yorgunluğunu dizi, maç, haber vb. izleyerek çıkartırken, öğretmenler ertesi güne hazırlık yapmak için bilgisayarın başına geçerler. Mesai sonrası da zamanlarını görevlerine adarlar.

Saatlerce araştırır, notlar çıkartır, yazar, çizerler. Bütün bu masrafları da kendi ceplerinden öderler.

Öğrencilerine yararlı olabilmek uğruna, evlerini, eşlerini, çocuklarını ihmal ederler. Birçoğundan şu cümleyi duyarsınız: Öğrencilerimizle uğraşırken, kendi çocuklarımızı sevmeye zamanımız olmadı, bir baktık ki kocaman olmuşlar."

Bir okulumuzda teftiş çalışmalarındayken, bayan öğretmenlerimizden birinin eşi, benimle görüşmek

istemmişti. Kendisiyle tanıştık. Donanmada subaydı.

Hal hatırdan sonra "Müfettiş bey eşimi size şikâyet etmeye geldim. Akşam yemeğinden sonra plan yapmaya oturuyor. Ben de çay demliyorum beraber içelim diye. Çay birkaç kez soğuyor: "Haydi hayatım bekliyorum" dedikçe, "tamam şekerim az kaldı" diye diye 3-4 saat çalışıyor.

Plan defterine baktınız mı bilemiyorum. Sanırsınız ki el yazması değil de renkli basılmış evrak. Onlara benden daha çok zaman ayırıyor, daha fazla ilgi ve itina gösteriyor. İnanın planlarını kıskanmaya başladım. Sanki benle değil de onlarla evlenmiş. Müfettiş bey söyler misiniz bu kadar çalışması gerekiyor mu?"

Bunları dinlediğimde, kendisini böyle bir eşe sahip olduğu için tebrik etmiştim. Bu eşsiz özverinin, emeğin hakkı ödenebilir mi?

Birileri kalkıyor; "öğretmenler yarım gün çalışıyor senenin yarısında yatıyorlar" diye onur kırıcı laflar ediyor.

Bir başkası, aldığı maaşı hak etmediğini, iki ay yattığını vurguluyor. Bu söylemler mesleği tanımamanın acemiliği, ya da öğretmenlere duyulan husumetin hezeyanlarıdır.

O'nlar olmazsa vatanın en ücra köşelerine kimler yenilikleri, medeniyetin nimetlerini götürebilir, şanlı Bayrağımızı dalgalandırarak, İstiklal Marşımızı öğretebilirdi?

Taşımali eğitimle, çoğu okul kapandığında, köylerde bayrak dalgalanmaz oldu. Bakanlık uygulamayı yumuşatarak, isabetli bir kararla birçok köyümüzde kapanan okulları yeniden açtı.

1997 yılında, her meslek grubundan öğretmen alınmıştı. Uzak köylerimizden birine kimya mühendisi Ankara'lı bir delikanlı tek başına atanmıştı. Rehberliğe gittiğimizde köye girerken koşarak gelip bize sarıldı, uzun süre ağladı. Akşama kadar yanında kalarak moral verdik teselli ettik. Gitmemizi istemiyordu. "Yakında yine yeleceğiz" diyerek ayrıldık.

Bir süre sonra muhtar daireye gelerek öğretmenlerinin kaybolduğunu söyledi. Meğerse dayanamayarak valizini alıp gitmiş. Daha da dönmedi.

Günlük gazete okuyamadan, internete girmeden, cep telefonu ile konuşmadan, çarşı ekmeği yiyemeden, şebeke suyu içmeden, öğretmenden başka kim aylarca sabredebilir?

Görevdeyken mutat vasıtası olmayan 45 km. uzaklıktaki ücra köylerimizden birini ziyarete gitmiştim kendi aracım ile. Hava yağmurlu ve soğuktu. Okula yaklaştığımda sessizlik vardı. Kendi kendime "keşke gelmeseydim, bu saatte bu havada öğretmen olmayabilir" diye düşünmeye başladım.

Bahçeye aracımı park ederek, tereddütle binaya yöneldim. Dış kapı açıktı, koridora girdiğimde sesler gelmeye başladı. Hazine bulmuş gibi sevindim. Dersliğin kapısını açınca, genç bir öğretmenimizin öğrencileriyle ders yaptığını gördüm. Gözlerim doldu.

Tıraşını olmuş kravatlı pırıl pırıl bir öğretmen. Gözlerden irak, tek başına, fakat gönlüyle, içtenliğiyle, özverisiyle beş sınıfı bir arada okutuyordu.

Buna benzer onlarca örnek verilebilir. Mesleği uğruna hayatını hiçe sayan, ailesinden, eşinden çocuklarından, kentin imkânlarından uzak kalan, kimi zaman canından olan öpülesi ellerin emeğini nasıl görmezlikten geliriz?

Kentlerde çalışanların da ayrı bir özverisi var elbette ki. O'nlar da asla göz ardı edilemez. Geçim sıkıntısı, ulaşım güçlüğü, kalabalık derslikler, öğrenci, veli, çevre vb. sorunları öğretmenlerimizin önünde kocaman

engeller.

Böylesine yüce, engin, eşi ve benzeri olmayan bir mesleğin birey, aile, toplum, devlet ve dünya için değerini, güzelliğini ve önemini anlatmak mümkün müdür?

Bazen bir şeyi anlatmaya, tanıtmaya zihinler, kalemler sayfalar yetmez derler ya. İşte öğretmenlik de böyle bir şey. Anlayabilmek ve anlatabilmek için yaşamak gerek sanırım.

O yüzden başlığıma "kıymetsiz" ifadesini yazdım. Çünkü paha biçilemezdir O'nlar, kimileri için önemsiz olsa da.

Ülkemize yıllarca misk kokulu çiçekler yetiştiren, havasına, toprağına, suyuna emeği karışan, hakkı asla ödenemeyen fedakâr öğretmenlerimize; takdirlerimi, saygılarımı ve sevgilerimi, gönderiyorum.

Huzurlu çalışmalar, mutluluklar diliyorum.